

[Marianne Bentsen-Pedersen]

ve forsøg med en anden opdeling af skolen. Der er vel ikke nogen, der siger, at eleverne absolut skal være opdelt efter alder, eller at dagen skal være opdelt i 45 minutters perioder. Man kunne måske, hvis man satsede nogle flere ressourcer, opnå, at der igen kom en gejst i folkeskolen, for der var faktisk før mange ivrige og opfindsomme lærere i folkeskolen, men jeg synes, tendensen er ved at være sådan på lærerværelserne, at man efterhånden opfatter opgaven som så sur på grund af de manglende muligheder, at man simpelt hen anlægger den betragtning, at systemet får, hvad systemet betaler for, og intet mere.

Som jeg sagde indledningsvis, mener jeg, at disse ting kan lade sig gøre med meget få ekstra kroner, så jeg mener, det er en misforståelse, at den økonomiske krise også skal betyde en krise inden for det udviklingsmæssige eller inden for det åndelige.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil starte med at sige, at vi har megen sympati for SFs forespørgsel. Men tidspunktet for den er ikke særlig velvalgt. Det er simpelt hen for tidligt. Det kunne vi jo også tydeligt høre af ministerens svar, der jo nærmest på Storm P.-vis kan betegnes som et forsøg på at spå om vejret. Jeg skal selvfølgelig heller ikke udelukke, at der måske kan ligge andre motiver bag ministerens meget sparsomme svar.

Men når vi giver udtryk for, at vi finder tidspunktet dårligt, er det, fordi vi mener, det er tidligt, vi kender ikke konsekvenserne af disse nedskæringer fuldt ud, men et billede af dem er der alligevel ved at tegne sig. Både undervisningsministeren og indenrigsministeren har som argument for nedskæringerne brugt det faldende børnetal. Udviklingen i børnetallet gennem de senere år fik også den forrige, socialdemokratiske regering til at henstille til kommunerne at være opmærksomme på lærerskematimeforbruget. Fristende kunne det have været at lade forbruget stige. Selvfølgelig kunne det have været positivt med flere midler til folkeskolen, men den økonomiske situation siger os noget andet.

Men vi må helt klart sige, at kommunerne allerede dengang tog vores henstilling meget seriøst; de foretog disse justeringer. På den baggrund virker det dobbelt katastrofalt med disse kraftige nedskæringer i bloktilskudde-

ne, når justeringerne altså allerede har fundet sted. Det, regeringen her har gjort, er at tage forskud på en situation, der ligger år fremme i tiden. Man har i realiteten forlangt, at folkeskolen allerede nu skal tilpasse sig et elevtal, der vil være gældende om måske 4 eller 5 år. Det finder vi ikke der er megen fornuft i. Det er derimod ødelæggende for folkeskolen.

En af de ting, man allerede nu kan konstatere efter regeringens nedskæring på folkeskolen, er, at udgifterne er blevet flyttet fra én konto til en anden. Det har været nødvendigt i en række kommuner landet over at skære ned på områder som rengøring, vedligeholdelse, nyanskaffelser, inventar og ikke mindst på undervisningsmidlerne, og uanset hvordan regeringen end vender og drejer det, bliver resultatet af dette en større arbejdsløshed.

Også det pædagogiske niveau i skolen har fået en kraftig nedtur. Der er sket en beskæring på lejrskoleophold, gårdvagsordninger og skemalægning, så der bliver færre skematimer. Godt nok må vi erkende, at det er inden for folkeskolelovens rammer at give færre timer til færre elever. Men derfra og så til at gå så vidt, som tilfældet er her, finder vi ikke acceptabelt, ligesom vi også meget kraftigt må advare imod og tage afstand fra den udvikling, der sker inden for de kreative fag. Der sker voldsomme indskrænkninger i de kreative fag for øjeblikket. Det bliver i det hele taget en skole, der bliver mere og mere teoretisk i sit indhold, og som får mindre og mindre med virkelighedens verden at gøre.

Specialundervisningen kommer det også til at gå hårdt ud over. Det finder vi meget betænkeligt. Noget andet er, at det måske kunne være rimeligt at tage op til overvejelse, om vi bruger ressourcerne på dette område på den rigtige måde. Adskillige kommuner kan jo fortælle, at omkring 45 pct. af børnene på et eller andet tidspunkt er inde i en specialundervisning. Normalitetsbegrebet snævres kraftigt ind. Blikket bliver flyttet fra et krav om en skole, der passer til børnene, over til en frasortering af de børn, der ikke passer til skolen.

Jeg vil slutte med at konstatere, at undervisningsministerens ønske om, at folkeskolen skal ned på et niveau svarende til 1981-82, er opfyldt, for med de oplysninger, vi har fra kommunerne, kan vi allerede konstatere, at